

Sygn. akt IV U 101/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 lipca 2015r. w S.

odwołania H. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 8 grudnia 2014 r. Nr (...)

w sprawie H. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo H. Z. do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od 1 stycznia 2015r. do 30 kwietnia 2017r.

Sygn. akt: IV U 101/15 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 8 grudnia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał H. Z. od 1 stycznia 2015r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres do 30 listopada 2016r. wskazując, że orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS ubezpieczona uznana została za częściowo niezdolną do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła H. Z. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Wskazała, że orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy jest nieadekwatne do faktycznego stanu jej zdrowia. Od wielu lat leczy się z powodu schizofrenii paranoidalnej i mimo regularnie stosowanych leków stan jej zdrowia nie uległ poprawie. Stan zdrowia nie pozwolił jej na prawidłową interpretację orzeczenia lekarza orzecznika i stwierdzenia jakie niesie ono za sobą konsekwencje. Dopiero po otrzymaniu decyzji przyznającej jej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy zrozumiała konsekwencje orzeczenia lekarza orzecznika. Dlatego wnosi o ponowną analizę dokumentacji medycznej i w razie potrzeby o ponowne badanie i ustalenie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Nadto wniosła o wyliczenie renty zgodnie z art.18 ustawy z 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, gdyż w jej ocenie choroba, na która cierpi wynika z zawodu i warunków, w jakich wykonywała pracę (odwołanie k.1).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z 21 listopada 2014r., a od orzeczenia tego ubezpieczona nie wniosła sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS. Zaskarżona decyzja wydana została na podstawie powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.3-4).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona H. Z. do 31 grudnia 2014r. uprawniona była do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (decyzja z 10 stycznia 2012r. o ustaleniu prawa do renty na okres do 31 grudnia 2014. k.103 akt rentowych). W 21 października 2014r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.105-106 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 21 listopada 2014r. ustalił, że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy do 30 listopada 2018r. i nie jest całkowicie niezdolna do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 21 listopada 2014r. k.108 akt rentowych). Od powyższego orzeczenia ubezpieczona nie wniosła w terminie sprzeciwu do komisji lekarskiej ZUS. Na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika zaskarżoną decyzją z 8 grudnia 2014r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej od 1 stycznia 2015r. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 listopada 2016r. (decyzja z 8 grudnia 2014r. k.109-110 akt rentowych).

W dniu 30 stycznia 2014r. wpłynął do organu rentowego sprzeciw ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika z 21 listopada 2014r. wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu motywowany złym stanem zdrowia i niemożnością prawidłowej interpretacji orzeczenia lekarza orzecznika (wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu k.111 akt rentowych i sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika k.111 tomu dokumentacji medycznej). Wniosek ubezpieczonej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika został załatwiony przez organ rentowy odmownie (wniosek k.111 akt rentowych).

Ubezpieczona ma 54 lata i wykształcenie średnie – technik budowlany. Wykonywała pracę umysłową – księgową, specjalistę ds rozliczeń (kwestionariusz okresów składkowych i nieskładkowych oraz świadectwa pracy i zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.3-14 i 17 akt rentowych). Od 1 kwietnia 1999r. do 31 grudnia 2014r. ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z powodu choroby psychicznej (decyzja z 8 czerwca 1999r. o przyznaniu po raz pierwszy renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i kolejne decyzje o ustaleniu prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy – w aktach rentowych).

Ubezpieczona cierpi na schizofrenię paranoidalną z dominacją objawów negatywnych. Leczona jest ambulatoryjnie oraz kilkakrotnie w ramach pobytu w szpitalu. Po raz ostatni hospitalizowana była w okresie od 1 lutego 2015r. do 27 lutego 2015r. z uwagi na pogorszenie stanu zdrowia od stycznia 2015r. Badanie sądowo-psychiatrycznie wykazuje u ubezpieczonej objawy schizofrenii paranoidalnej, aktualnie z dominacją nasilonych objawów negatywnych, dotyczących głównie sfery afektywnej oraz aktywności celowej ze znacznym jej upośledzeniem. Całość obrazu klinicznego powoduje, że ubezpieczona jest nadal całkowicie niezdolna do pracy od 1 stycznia 2015r. do 30 kwietnia 2017r. Badanie sądowo-psychologiczne nie wykazało natomiast u ubezpieczonej znaczącego obniżenia sprawności intelektualnej oraz organiczno pochodnego obniżenia sprawności funkcji poznawczych. Dlatego ubezpieczona była w stanie zrozumieć treść orzeczenia lekarza orzecznika i wnieść od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS (opinia biegłych psychiatry i psychologa k.10-14 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej H. Z. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia,

przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że mimo iż ubezpieczona nie wniosła w terminie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika z 21 listopada 2014r., Sąd uznał, że zasadne jest merytoryczne rozpoznanie odwołania ubezpieczonej. Wskazując na przyczyny nie wniesienia sprzeciwu ubezpieczona powołała się na zły stan zdrowia psychicznego. Biegli psychiatra i psycholog w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu wskazali, że o ile stan zdrowia psychicznego powoduje, iż ubezpieczona jest nadal całkowicie niezdolna do pracy, o tyle nie stwierdza się u niej znaczącego obniżenia sprawności intelektualnej i obniżenia sprawności funkcji poznawczych, co nakazuje uznać, że ubezpieczona była w stanie zrozumieć treść orzeczenia lekarza orzecznika ZUS uznającego ją za częściowo niezdolną do pracy. Nie kwestionując ustaleń biegłych co do sprawności intelektualnej ubezpieczonej zauważyć należy, że w badaniu psychiatrycznym biegli rozpoznali u ubezpieczonej znaczne upośledzenie sfery afektywnej oraz aktywności celowej, co uprawnia do wniosku, że intelektualnie ubezpieczona była w stanie zrozumieć treść orzeczenia lekarza orzecznika i pouczenia o sprzeciwie, ale stan psychiczny znacznie upośledzał jej zdolność do celowego działania, a takiego działania wymaga wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika. Dlatego Sąd zbadał zasadność odwołania ubezpieczonej i w oparciu o w/w opinię biegłych (k.14 akt sprawy) uznał, że istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie prawa ubezpieczonej do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w okresie od 1 stycznia 2015r. do 30 kwietnia 2017r. W ocenie biegłych stan zdrowia psychicznego ubezpieczonej – schizofrenia paranoidalna z nasileniem objawów negatywnych w postaci znacznego upośledzenia sfery afektywnej oraz aktywności celowej powoduje, że jest ona nadal – w/w okresie całkowicie niezdolna do pracy. W ocenie Sądu opinia jest wiarygodnym dowodem w sprawie. Sporządzili ją specjaliści z zakresu psychiatrii i psychologii po uprzednim zbadaniu ubezpieczonej i zapoznaniu z dokumentacją z jej leczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴§2 kpc orzekł jak w sentencji orzeczenia.